

Список використаних джерел:

1. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_207
2. URL: https://zn.ua/ukr/WORLD/dlya-dosyagnennya-gendernoyi-rivnosti-v-usomu-sviti-potribno-100-rokiv-doslidzhennya-333186_.html
3. Конституція України: чинне законодавство станом на 01 вересня 2019р.: Офіц. текст. Видавництво: «Алерта», 2019. 80с.
4. Гендерна рівність і розвиток: погляд у контексті європейської стратегії України. Київ: Заповіт, 2016. 244с.
5. Програма рівних можливостей та прав жінок в Україні, 2010. 289с.
6. Права жінок та гендерна рівність., / начальний посібник. Київ 2018 р., с. 204

ДЕРЖАВНИЙ ЗАХИСТ ПРАВ ДИТИНИ В УКРАЇНІ

Дмитро ГРІНЧУК, здобувач вищої освіти навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання Національної академії внутрішніх справ

Кожна людина, яка знаходиться у суспільстві, має свої права та обов'язки незалежно від кольору шкіри чи очей, незалежно від того, де вона народилася, незалежно від того, хто її батьки, є вони чи їх немає за будь-яких обставин, незалежно від статі, віку, закладу, в якому вона навчається, виховується.

Кожна людина – це особлива й неповторна особистість, яка має сама визначити своє місце в житті й реалізувати свої здібності.

Показником гуманізму суспільства та держави є ставлення до дитини. Діти є найвищою цінністю кожного народу, і розбудова демократичної держави неможлива без сприяння розвитку молодого покоління, задоволення його потреб та виконання обов'язків, передбачених Конституцією та законодавством України.

Для забезпечення прав та інтересів дітей постійно вдосконалюється нормативно-правова база України. Тобто права і свободи дітей, як членів суспільства, у значній мірі визначають напрями діяльності державних органів та громадських організацій.

Кожній дитині гарантується право на свободу, особисту недоторканість та захист гідності. Дисципліна і порядок у сім'ї, навчальних та інших дитячих закладах мають забезпечуватися взаємоповагою, справедливістю і повинні виключати будь-яке приниження честі та гідності дитини.

Держава здійснює захист дитини від:

- усіх форм фізичного і психічного насильства, образи, недбалого і жорстокого поводження з нею, експлуатації, включаючи сексуальні зловживання, у тому числі з боку батьків або осіб, які їх замінюють;

- втягнення у злочинну діяльність, залучення до вживання алкоголю, наркотичних засобів і психотропних речовин;

- залучення до екстремістських релігійних психокультових угруповань та течій, використання її для створення та розповсюдження порнографічних матеріалів, примушування до проституції, жебрацтва, бродяжництва, втягнення до азартних ігор тощо.

Держава через органи опіки і піклування, служби у справах неповнолітніх, центри соціальних служб для молоді, надає дитині та особам, які піклуються про неї, необхідну допомогу у запобіганні та виявленні випадків жорстокого поводження з дитиною, передачі інформації про ці випадки для розгляду до відповідних уповноважених законом органів для проведення розслідування і вжиття заходів щодо припинення насильства.

Дитина вправі особисто звернутися до органу опіки та піклування, служби у справах неповнолітніх, центрів соціальних служб для молоді, інших уповноважених органів за захистом своїх прав, свобод і законних інтересів.

Без згоди законного представника дитини забороняється розголошення чи публікація будь-якої інформації про дитину, що може заподіяти їй шкоду.

Захист порушених конституційних прав та свобод громадян, у тому числі й неповнолітніх, здійснює суд. Наприклад, батьки, які ухиляються від виконання своїх обов'язків по вихованню дітей або зловживають своїми батьківськими правами, жорстоко поводяться з дітьми, шкідливо впливають на дітей своєю аморальною, антигромадською поведінкою, чи є хронічними алкоголіками чи наркоманами, за рішенням суду можуть бути позбавлені батьківських прав.

Відповідно до частини першої статті 170 Сімейного кодексу України суд може постановити рішення про відібрання дитини від батьків або одного з них, не позбавляючи їх батьківських прав, у випадках, якщо батьки:

- ухиляються від виконання своїх обов'язків по вихованню дитини;
- жорстоко поводяться з дитиною;
- є хронічними алкоголіками або наркоманами;
- вдаються до будь-яких видів експлуатації дитини, примушують її до жебракування та бродяжництва.

А також в інших випадках, якщо залишення дитини у них є небезпечним для її життя, здоров'я і морального виховання. У цьому разі дитина передається другому з батьків, бабі, дідові, іншим родичам - за їх бажанням або органів опіки та піклування.

Якщо між дітьми та батьками немає взаємозв'язку, панує постійна атмосфера напруженості між самими батьками, це приводить до того, що дитина прагне якомога менше перебувати вдома, втрачає емоційний контакт з батьками, виходить з-під соціального контролю дорослих. У таких дітей розвиваються соціально-психологічні якості потенційного правопорушника. Значна кількість конфліктів та форм соціально неадекватної поведінки як удома, так і в школі, провокується дорослими. Підлітки, які стають жертвами

фізичного та психічного насильства в сім'ї – в школі поповнюють категорію «важких учнів».

Обов'язок повідомляти органи опіки і піклування про дітей, які залишилися без опікування батьків, або про неналежне виконання батьками (чи одним з них) обов'язків по вихованню дітей, чи про випадки зловживання батьківськими правами - покладено на всі установи і всіх громадян, яким стане відомо про такі випадки.

Список використаних джерел:

1. Сімейний кодекс України від 10.01.2002 року URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14#Text>

2. Як в Україні захищають права дітей URL: <https://www.unicef.org/ukraine/>

ПРОБЛЕМА ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА НАД ДІТЬМИ: НАСЛІДКИ, ПРОФІЛАКТИКА ТА ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ

Слизавета НОВАК, слухач магістратури 1-го курсу 102 навчальної групи навчально-наукового інституту № 1 Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри публічного управління та адміністрування Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент, полковник поліції **Олександр ДОЦЕНКО**

Актуальною проблемою сьогодення в Україні, на жаль, являється домашнє насильство. Однак, в нашому суспільстві переважає думка, що проблеми жорстокого поводження із членами сім'ї є внутрішньою проблемою цієї сім'ї і не потребує втручання суспільства, а тим більше держави. Особливо високим є рівень домашнього насильства щодо дітей у сім'ї. Хоча, повинно бути зовсім навпаки, адже дім, сім'я – це місце, де можна знайти розуміння й підтримку, допомогу та захист від небезпек навколишнього середовища.

Насильство над дітьми в сім'ї дуже поширене явище в Україні і ця статистика доводить. Близько 30-40 % всіх знущань, що відбувається в тому місці, де людина на перший погляд і не повинна захищатися, а саме в сім'ї [2]. Жорстоке поводження з дітьми і зневага їхніми інтересами можуть мати різні види і форми, але їх наслідками завжди є серйозний збиток для здоров'я, як психічного так і фізичного розвитку та соціалізації дитини, нерідко й загроза її життю чи навіть є причиною смерті.

Жорстоке поводження з дитиною з боку найближчих людей у сім'ї, згубніше позначається на психіці дитини, ніж порушення її прав на вулиці, у школі, серед однолітків. Лише згодом, аналізуючи проблеми життя у власній сім'ї, взаємини з батьками своїх друзів, знайомих, ставлення до себе з боку